

In gesprek met een echte Reuselnaar

Wurum ze in Reusel onze pao Baronneke Wouters noemden weet ik nie zeker. Ik heb wellis hurre zeggen dé ze un bruur van opa Wouters in Dalem dun Baron noemden. Hij kreeg vermoedelijk dieën bénaom umdé hij daor un gróóte boerderij mee veul grond hoi.

Jan Wouters in zijn woonkamer aan de Reeneik 18, op 3 juli 2015.

Aan het woord is de 90-jarige Jan Wouters, de tweede oudste zoon uit het 11 kinderen tellende gezin van Januske Wouters en Miet Huijbrechts

Grootouders

Opä Jan Wouters herinner ik me als een

vriendelijke oude man. Hij was klein van stuk en ik ging bij hem graag op bezoek. Hij woonde toen in op de boerderij van zijn jongste zoon Janoom en tante Marieke Verspeek die de boerderij van opa aan het Weijereind hadden overgenomen. Janoom werd in Reusel ook wel *Kuuske* Wouters genoemd. Ook tante Marieke was vriendelijk en zorgde ervoor dat opa's boerderij aan het Weijereind voor de familie een *zuute inval* was en dat gold zeker ook voor mij. Ik heb er zelfs weleens *dur gedon* (oud en nieuw gevierd).

Opä heeft in zijn leven veel meegemaakt. Zo is hij drie keer getrouwd en ook drie keer weduwnaar geworden. Zijn eerste twee vrouwen stierven al op jonge leeftijd. Uit zijn eerste huwelijk is op 25 oktober 1895 in Netersel onze pa, Janus Wouters, geboren. Vijf jaar later overleed oma, Riek Hendriks, al en bleef opa achter met 4 jonge kinderen. Opä verhuisde vanuit Netersel naar Reusel waar hij aan het Weijereind een boerderij had gekocht en trouwde met zijn tweede

Ons ouderlijk gezin omstreeks 1944. Mijn broers en zussen v.l.n.r. An, Peer, Kees, Wim, ikzelf, Miet, Jo, Toon Jos Rens en Riek.

vrouw, Coba van Korven. Zij stierf echter op het kraambed, vijf dagen na de geboorte van een levenloze tweeling. Twee jaar na het overlijden van zijn vrouw Coba trouwde opa voor de derde keer; nu met Nel van Gompel. In dat gezin werden nog eens zes kinderen geboren. Ook dat derde huwelijk was niet veel geluk beschoren. Een half jaar na de geboorte van hun jongste kind werd zijn vrouw Nel noodgedwongen opgenomen in een zorginstelling waar ze in 1932 is overleden. Opa stond toen weer alleen voor de zorg voor 10 kinderen waarvan de oudste pas 18 jaar oud was. Het moet voor hem niet makkelijk geweest zijn 10 kinderen op te voeden en te zorgen dat er voldoende inkomsten uit de boerderij kwamen om het hoofd boven water te kunnen houden. Vermoedelijk moesten zijn kinderen uit het eerste huwelijk, waaronder onze pa, al op jonge leeftijd de handen uit de mouwen steken. Dat opa het met zijn gezin toch gered heeft, verdient alle respect.

Wat ik me van opa's boerderij nog goed herinner was dat er in de schuur een manege stond die een dorsmachine kon aandrijven. Als er gedorst moest worden werd het paard in de manege gezet en moest daarin rondjes lopen. Aan die manege werd de dorsmachine gekoppeld en werd zo aangedreven. Dit stukje mechanisatie van het boerenbedrijf maakte veel indruk op mij weet ik nog wel.

Opa ken ik ook als een verwoede kaarter die mij het rikken heeft aangeleerd. Toen ik een jaar of 14 was mocht ik ook wel eens mee-

Broertje Wim deed in 1946 zijn Eerste Communie. Hij staat hier op het erf van onze boerderij aan de Hoeve. Hij heeft later de boerderij van mijn ouders overgenomen en is daar gaan boeren.

doen als ze een vierde man tekort kwamen. De andere kaarters waren vaak mijn oom *Kuuske Wouters*, *Kees Pauw* (de Laat) en opa zelf. Wanneer ik er dan eens *neffen spulde* kon opa heel boos op de tafel slaan. Heel erg vond ik dat niet want dat hoorde erbij en hij was het weer heel gauw vergeten. Ook was opa een verwoede roker, zelfs op zijn sterfbed stak hij vaak nog een sigaar op. Hij overleed in het oorlogsjaar 1942 op bijna tachtigjarige leeftijd, vertelt Jan.

De Hoeven

In 1921 trouwde onze pa met mijn moeder *Miet Huijbregts* afkomstig uit de nabijgelegen *Sleutelstraat*. Ze kochten een oud boerderijtje aan de *Heibloemsedijk*, nu heet

De boerderij aan het *Weijereind* waar opa *Wouters* begon met boeren. Foto is van 1944, toen was de boerderij overgenomen door *Janoom*, bijgenaamd *Kuuske Wouters*. Tegen de gevel zit onderduiker *Jan Spierings*. Geheel rechts *Janoom* met een van zijn kinderen.

Speciale kaart uit Oirschot gemaakt in 1947. De linkse rekrut ben ik en rechts staat Rinus Vermeulen. Rinus is mijn hele dienstitijd mijn maatje gebleven.

het daar de Hoeven. Van Reusel uit was het de laatste boerderij voor je in Bladel bent. Tussen hun boerderij en de Raamloop in Bladel lagen alleen maar uitgestrekte akkers. Voor ze er konden wonen is de oude boerderij tot de grond toe afgebroken en op dezelfde plaats een voor die tijd moderne langgevelboerderij gebouwd. Daar aan den Heibloemsedijk ben ik op 2 augustus 1925 geboren. Voor mij waren ons Miet en onze Toon al geboren. Daarna kwamen er nog 8 broertjes en zusjes bij en was ons gezin met 11 kinderen compleet. Bij ons woonde *Foekse Péér* in, een broer van moeder. Hij was een veelzijdige, vriendelijke en behulpzame oom. De kost verdiende hij als boerenknecht en hij was bovendien huisslachter. Ook had hij een dorskast en ging daarmee als loondorser de boer op. In Reusel was hij vooral bekend als de man die vakkundig paraplu's kon dekken met stro waaronder de boeren hun graanoogst en stro opsloegen. Op onze boerderij was hij een steun en toeverlaat die altijd met raad en daad klaar

De boerderij waar ik in 1925 geboren ben aan de Hoeven, omstreeks het jaar 1950.

stond en waar ik veel van heb geleerd. Het was dan ook een heel grote klap voor iedereen van de familie toen hij in 1961 door een noodlottige val van een ladder in de schuur van onze boerderij overleed. Onze pa trof hem daar in de vroege morgen aan toen hij stervende was. Hij had er al de hele nacht gelegen. Voor onze pa en ook voor ons een verschrikkelijke gebeurtenis.

Het boerenbedrijf van mijn ouders was niet heel groot. Ze hadden een paard, ongeveer 6 koeien, een paar zeugen, een aantal mestvarkens, wat kippen en nog wat ander kleinvee. Mestvarkens hadden we niet alleen voor de handel maar ook voor de slacht. Drie tot vier keer per jaar werd door mijn oom, *Foekse Péér*, op het erf achter de boerderij een varken geslacht. Achter de boerderij en richting Bladel hadden we ongeveer 6 hectare grond. Later kwamen daar nog een paar hectare bij uit de ontginningen aan de Kruisvennen in de omgeving van de Heibloem.

Aan de Hoeven hadden we alleen aan de rechterkant burens want links van onze boerderij lagen alleen maar akkers. Op zo'n 200 meter woonde het gezin van Bert *de Pàächter* (Rooijmans), later kwam daar het gezin van Jan en Roos Blauwhoff wonen. Daarnaast zo'n 150 meter verderop stond het woonhuis van de weduwe Leneke Vermeulen-Van de Hout. In dat huis begon in de oorlogsjaren *d'n Dikke Sanders* (Leendert Sanders) samen met Harrie Vermeulen een bezemmakerij. De bezems werden gemaakt van *buntwortels* (pijpenstrootje). Een aantal Reuselse onderduikers hebben daar toen gewerkt. Het was daar een gemoedelijke buurt waar ze elkaar hielpen als dat nodig was.

Schooltijd

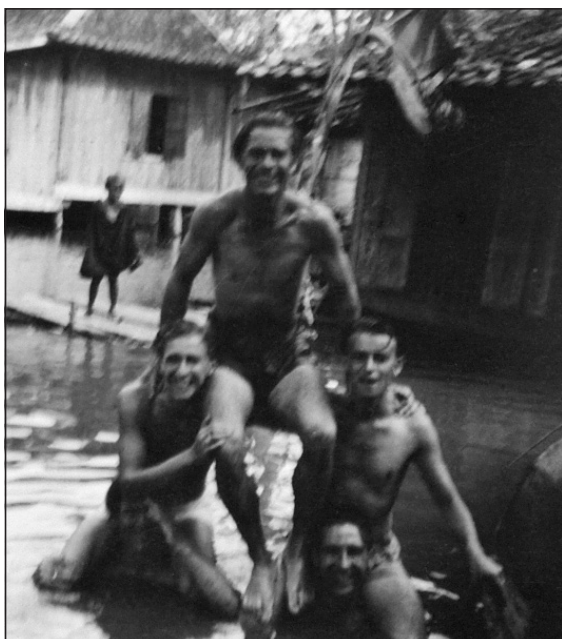
Van mijn lagerschooltijd herinner ik me vooral nog de kindermis waar we op dinsdag- en vrijdagmorgen naar toe gingen voor de school begon. We namen dan brood mee naar de kerk dat we 's winters na de mis in de school bij de fraters bij de kachel gezamenlijk mochten opeten. De fraterschool aan de Schoolstraat was meer dan een half uur lopen. Dus elke hele schooldag meer dan 3 uur lopen. Vaak liep ik samen met mijn kameraadjes Henk Blauwhoff en Willem en Sjef van *Keeën* (Lavrijsen). Kattenkwaad uithalen of onderweg hier en daar een appel of

wat kersen 'lenen' was een uitdaging. Vaak hielden de fraters ook onderweg toezicht op ons en was er iets gebeurd dan waren op school de rapen zuur, vertelt Jan.

Oorlog

Op de Pinkstermorgen van 1940 werd Reusel voor het eerst met de oorlog geconfronteerd. Voor onze boerderij trokken lange kolonnes grimmig uitzierende Duitse soldaten voorbij. Daar was ook veel paardenvolk bij. Ons paard dat achter de boerderij stond reageerde daarop door luid te gaan hinniken. Het gevolg was dat ons paard werd meegenomen en we voorlopig geen paard meer op de boerderij hadden. Ons Miet die met haar fiets aan de gevel stond was het volgende slachtoffer. Een Duitse soldaat liep op haar toe en greep haar fiets die ons Miet niet wilde loslaten en zich dan ook hevig verzette. Ons moeder kwam tussenbeide en riep dat ons Miet de fiets moest afgeven. Gelukkig had de Duitser zijn fiets met een kapotte band aan de voorgevel achtergelaten zodat de schade meeviel. Met het plakken van de band had ons Miet weer een goede fiets.

In die tijd werkte ik als strieper (omblad trekken) bij Sigarenfabrikant Claassen in Hapert. Daar stopte het werk in de oorlog omdat de aanvoer van tabak stilviel. Omdat mij oudste broer Toon bij Laarakker ging werken om vrijstelling te krijgen voor de verplichte arbeidsdienst in Duitsland, bleef ik thuis op onze boerderij werken.

In de oorlogsjaren waren een aantal vrachtauto's door de Duitsers gevorderd. Daarom werden er door de Reuselse vervoerders Piet van de Smalle (van Herk) en de broers Jan en Bertus Panjoel voermannen met paard en wagen gevraagd om hun vrachten naar de bestemmingen te brengen. Voor Piet van de Smalle heb ik geregeld stro naar het station van Eindhoven gebracht. We reden dan meestal in een kolonne van 4 wagens achter elkaar naar het station van Eindhoven. De voermannen waren Kees van Jan Heinen (Lauwers), Kees Kraai (van Loon) en Wout Hoek (Vosters) en ik. Op elke wagen lag bijna 3 ton stro. Onderweg werd er in café de Ster te Steensel, aangelegd om daar onze dorst te lessen en het kon er dan plezierig aan toe gaan. De paarden kregen de *kopzak* (zak met haver of ander graan) omgehangen en ook water zodat die ook niets tekort kwamen.

In de septemberdagen van 1944 barstten in Reusel de gevechten los. Toen de eerste beschietingen begonnen, trok ons gezin naar de schuilkelder die eerder al uit voorzorg achter de boerderij was gegraven. Onze pa en ik bleven in de boerderij om daar alles in de gaten te houden en het vee te kunnen verzorgen. Al snel werd er bij ons een gewonde Duitse soldaat binnengebracht en op een bed gelegd. Hij was vanuit Bladel door de Engelsen in zijn onderbeen geschoten en bloedde hevig. Hij riep mij toe: "Schnei mein stiefel offen!" Hij gaf mij zijn zakmes aan en ik sneed zijn laars ermee open zodat hij de wond met zijn noodverband kon verbinden. Ik klapte zijn mes dicht en stak het in mijn zak waardoor ik aan dat akkefietje een degelijk Duits mes overhield. Later op de dag kwamen de Duitsers hun

Met mijn maten op een tank Ergens in de Lampongs op Zuid-Sumatra. Rechts boven zit ik, onder tweede van rechts mijn maatje Rinus Vermeulen.

Tijdens de natte moesson stond er 1,60 meter water in de straten van Tjampang-Tiga. Links zit ik en recht mijn maatje Rinus Vermeulen op de schouders van een paar dienstmatten die tot hun nek in het water staan.

Hier ben ik opgenomen met een gebroken been in het militair hospitaal.

kameraad ophalen. Hij werd op ons *varkensleertje* afgevoerd naar hun verbandpost waar we dat later hebben teruggehaald want er moest nu eenmaal bij ons geslacht kunnen worden.

In die dagen werd het Reuselse dorpscentrum in puin geschoten en overal waren hevige gevechten gaande. Omdat mijn ouders het niet meer veilig vonden vertrokken we naar Dalem waar we onderdak kregen bij de familie Egging. We werden daar heel gastvrij ontvangen en er werd goed voor ons gezorgd. Daar is een vriendschap uit ontstaan die nooit voorbij is gegaan. Samen met onze pa ging ik elke dag thuis de koeien melken en het vee verzorgen. Hoewel onze boerderij niet direct meer aan de frontlinie lag, was het toch niet ongevaarlijk omdat we nog wel binnen schootsafstand waren, vertelt Jan.

Nederlands Indië

Op 6 november 1946 moest ik me in de

legerplaats Oirschot melden bij het Vierde Bataljon Regiment Infanterie voor de opleiding tot infanterist. We zouden na de opleiding ingescheept worden naar Nederlands Indië om daar de Nederlandse belangen te gaan verdedigen, werd er ons gezegd. De opleiding vond plaats in de koude wintermaanden van 1946-1947. Op de Oirschotse heide leerden we in de sneeuw, schieten, stormbaan lopen en de tijgersluipgang. Kortom alles wat met een guerrillastrijd in de rimboe te maken had. Zo werden we klaargestoomd voor Indië. In de barakken waar we sliepen was het zo koud dat we balkhout van de kazerne pakten om het wat warmer te krijgen. Later toen we al op de boot naar Indië zaten, kregen we daarvoor nog een rekening gepresenteerd die we tot op de dag van vandaag niet betaald hebben.

Na mijn rekrutenopleiding kreeg ik nog een paar dagen inschepingsverlof en moest me op 14 februari 1947 weer in Oirschot melden voor de lange reis naar het onbekende Indië. Bij het afscheid thuis hield iedereen zich goed maar toch was de spanning en de bezorgdheid bij mijn ouders en andere gezinsleden goed te merken. Zonder het uit te spreken, beseften ze dat een behouden thuiskomst niet vanzelfsprekend was en het lang kon duren voor ik weer thuis zou zijn. Van de andere kant sprak mij het avontuur ook wel aan en drukte ik de gevaren die eraan kleefden weg.

We werden in Rotterdam ingescheept op het schip de Kota-Baroe. Toen we langzaam Nederland achter ons zagen verdwijnen werd het stil aan boord en hadden we allemaal even onze eigen gedachten. Eenmaal op volle zee sloeg de bedrukte stemming al snel om en werden er al weer grappen gemaakt. De reis duurde vier weken en was niet luxe te noemen. We sliepen vijf hoog op harde britsen met bijna geen tussenruimte. Ook moesten we wennen aan het eten want er werd geleidelijk overgeschakeld naar Indisch eten. De aardappels werden vervangen door rijst. Voor mij was alles nieuw en ik verwonderde me over wat ik onderweg zag. Zoals de woeste zee in de Golf van Biskaye waar veel jongens zeeziek werden, de Rots van Gibraltar en de Arabieren die in het Egyptische Port Said hun koopwaar aan ons probeerden te slijten. Nadat er bijgetankt was en alle levensmiddelen aan boord waren ging het de Rode Zee op en zagen we

Behouden thuiskomst uit Nederlands Indië in mei 1950. Hier sta ik onder de ereboog tussen mijn ouders ondersteund met een kruk omdat ik nog herstellende was van m'n gebroken been.

in de verte de indrukwekkende toppen van het Sinai gebergte. Op 12 maart passeerden we de evenaar en kregen we Neptunus aan boord, de God van alle Wereldzeeën. Toen we Indië naderden werd ons pas door de bataljonscommandant verteld dat we ingedeeld waren voor Zuid-Sumatra. Dat viel voor velen wat tegen omdat ze liever naar Java waren gegaan.

Na 33 dagen varen kwamen we aan in de haven Boombaroe in Palembang aan de rivier de Musi. Het eerste wat me opviel was de hitte zo tussen de 40 en 50 graden. We werden ondergebracht in Palembang in een eenvoudig onderkomen en sliepen daar ook weer op houten britsen. De korporaal riep ons toe bij aankomst: "Zoek er de zachtste plank maar uit".

De Indische natuur was prachtig, altijd blauwe luchten en ruige rivieren, bergen en oerwouden met prachtige exotische bomen, planten, bloemen en dieren. In Zuid-Sumatra ben ik gelegerd geweest in de plaatsen Palembang, Tandjung-Radja, Goenoeng-Batoe, Tjampang-Tiga, Betoeng, Merandjat, Tandjung-Enim en in Lampongs. De meeste tijd werd besteed aan wachtlopen en met het peloton patrouille lopen op zoek naar de vrijheidsstrijders van de T.N.I. (Tentare Negare Indonesia) die we Peloppers noemden. In december 1947 kregen we tijdens de grote politionele actie onze vuurdoop toen we bij Goenoeng-Batoe op een boot vanaf de oever van de rivier de Kommering werden beschoten. Er viel daarbij ook een lichtgewonde aan onze kant. Voor het eerst schoten we vanaf de boot hevig terug. We zagen niet of we de vijand raakten.

Mijn schoonbroer Terus Jansen, gesneuveld op 8 september 1948 op Java.

De T.N.I. strijders zaten vaak verborgen tussen de gewone kampongbewoners. Het gevaar lag altijd op de loer. Op een keer werden we opeens beschoten door een T.N.I. strijder die ogenschijnlijk als een boer z'n land aan het ploegen was. Het spreekt vanzelf dat we door dat voorval gewaarschuwd waren en altijd eerder probeerden te schieten dan de vijand. Dat er daardoor ook wel eens onschuldige boeren het slachtoffer werden, is niet uitgesloten. Nog in diezelfde maand op 15 december 1947 viel een patrouille van 7 infanteristen van ons bataljon in handen van de T.N.I. Ze werden afgeslacht en in het water teruggevonden. In stilte hebben we onze makers begraven. Ze kregen in Ganoeng-Batoe een voorlopige begrafenis. Hun dood maakte

't Stoom te Bergeijk zoals het eruit zag toen ik daar in 1951 ging werken

Jan van Hulst en ik (rechts) werken hier op centrifugeafdeling van 't Stoom in 1952.

heel veel los in ons Bataljon en het is hard om ze daar zo ver van huis te moeten achterlaten. Ook gingen onze gedachten uit naar hun ouders en familieleden die met dit immense verdriet verder moesten. De strijd werd in de tijd daarna harder en grimmiger en er vielen in ons bataljon en bij de T.N.I. meer doden en gewonden. Bij Tjampang-Tiga werd we rond de kerstdagen van 1947 ingesloten door vijf- tot zeshonderd T.N.I. strijders. Gelukkig konden K.N.I.L. soldaten (Koninklijk Nederlands Indisch Leger), voor een groot deel bestaande uit Molukse jongens die aan onze kant streden, ons ontzetten. Het waren krijgshaftige vechtersbazen die voor *d'n Duivel* niet bang waren en op alles schoten wat bewoog. Het spreekt vanzelf dat daarbij ook wel eens onschuldige slachtoffers vielen.

Mijn tijd in Indië was niet alleen een tijd van gevechten en gevaar. De meeste tijd was dat

helemaal niet zo en was er tijd voor ontspanning en konden we genieten van dat prachtige tropische land en meestal vriendelijke straatarme mensen die heel veel geleden hadden van de bezetting van de Japanners tijdens de Tweede Wereldoorlog. We hielpen de inlanders wel eens met eten of schoten een wild zwijntje voor hen als onze kok genoeg vlees had voor de nasi goreng. Altijd keken we verlangend uit naar de berichten en pakjes van het thuisfront. Het Reuselse boekwerkje 'de Brug' waarin nieuws en berichten over Reusel waren opgenomen, geschreven door Reuselnaars, was ook heel belangrijk voor ons in die tijd.

Kort voor we naar huis mochten in het voorjaar van 1950 raakte ik gewond door onvoorzichtig en ontoelaatbaar rijden van een sergeant. In een bocht vloog ik samen met een andere soldaat uit de laadbak van een driekwart tonner en brak daarbij mijn been. Het was een heel vervelende breuk. Mijn been moest in een beugel hangen met gewichten eraan om het zo op z'n plaats te krijgen. In het gips werd ik met het bekende troepen-transportschip 'de Grote Beer' naar Nederland terug gevaren. Van mei 1950 tot januari 1951 werd ik verder verpleegd in het Militair Hersteloord in Driebergen. Voor ik naar huis mocht moest ik daar eerst nog naar toe voor onderzoek en om er het gips eraf te laten halen. Daar zag ik voor het eerst mijn ouders weer die samen met buurtgenoot en chauffeur Piet van de Smalle mij daar kwamen opzoeken. Na een paar dagen mocht ik naar huis en hoefde alleen maar door de week naar Driebergen terug voor mijn herstel. In Reusel aangekomen had de buurt voor onze boerderij een ereboog gemaakt en volgde er een hartelijk welkom van familie en buurtgenoten. Ik had toen 4 jaar voor volk en vaderland gediend en had daarmee mijn portie wel gehad. Gelukkig kan ik het nog allemaal navertellen. Dat gold niet voor de 21 dienstmakkers van ons Vierde Bataljon Regiment Infanterie. Zij zijn daar in het verre Nederlands Indië achtergebleven en begraven. Indië is altijd een mijlpaal in mijn leven gebleven met mijn gedachten aan diegenen die we daar hebben achtergelaten. Zij rusten in de rimboe, vertelt Jan geroerd.

Burgerleven

In Nederland begon voor mij weer het gewone burgerleven dat heel anders was

Ons gezin omstreeks 1967. De kinderen v.l.n.r. Jan, Walter, Marian, Sjannie en Ad.

dat ik in de tropen gewend was. Vrij snel na mijn militaire dienst kon ik aan de slag bij 't Stoom (melkfabriek) in Bergeijk. Daar heb ik 34 jaar tot aan mijn pensioen in drie ploegen, dag, avond en nacht, gewerkt. Ik stond daar aan de grote zuivelinstallaties, de sfeer daar was prima en dat beviel me goed. De eerste 2 jaar fietste ik elke dag van Reusel naar mijn werk op 't Stoom. Met Maria Hemelvaart, op 15 augustus 1951, leerde ik Sjaan van Smed Jansen uit Bladel kennen en we kregen verkering. Ze was toen dienstmeisje bij Adriaan Willekens in de Lensheuvel. Van Sjaan hoorde ik al gauw dat haar broer Terus op Java in Nederlands Indië was gesneuveld wat mij verraste maar bovendien ook raakte omdat ik weer dacht aan die andere dienst-makkers die we daar begraven hadden.

Op 26 juni 1953 trouwden we en gingen in de Weebosch wonen omdat dat dicht bij mijn werk was. We hadden daar een huis gekocht dat groot genoeg was om er mijn broer Jos, die ook op 't Stoom werkte, te laten inwonen. Op de Weebosch hebben we tot 1966 gewoond. Daar zijn achtereenvolgens onze kinderen Walter, Ad, Marian, Sjan-nie en Jan geboren waarna we ons gezin compleet hadden. We hebben daar samen een mooie tijd gehad. Daarna kochten we een huis in Bladel in de Professor de Quaystraat. In 1972 brak er een tijd van zorgen aan omdat mijn vrouw Sjaan een tumor in een borst kreeg. Zeven jaar later na een kort

ziekbed is Sjaan op 7 januari 1979 gestorven en dat hakte er bij mij en ons gezin diep in. Gelukkig kreeg ik in die verdrietige tijd veel hulp van mijn dochter Sjannie in de huis-houding en hebben we het zo met z'n allen gered, vertelt Jan.

Sjaan en ik hebben in juni 1978 nog onze zilveren bruiloft kunnen vieren, in 1979 is ze overleden.

Nieuw begin

Enkele jaren later leerde ik Maria Verhagen kennen, weduwe van Harrie Vrijzen die ook dienstplichtig militair in Indië was geweest. Frans van Dingenen, die getrouwd was met Trees Verhagen een zus van Maria, speelde hierbij een min of meer koppellende rol. Gelukkig was de klik wederzijds en dat

Onze kinderen met hun echtgenoten tijdens onze zilveren bruiloft in 1978.

Onze gezamenlijke kinderen met hun aanhang tijdens onze zilveren bruiloft op 21 mei 2007.

gold ook voor onze kinderen aan beide kanten. Bovendien en dat was een voorwaarde, vonden ze het goed. We zijn in 1982 getrouwd in de abdijkerk van Postel en nu al 33 jaar gelukkig met elkaar. Eerst hebben we in de Beukenlaan gewoond in het huis van Maria. Nu wonen we al jaren aan de Reeneik 18 waar we nog een bloementuintje hebben om in te werken en van te genieten. Wekelijks trek ik nog mijn rondjes in het zwembad. Ook ben ik lid van het koor 'Zang en Vriendschap' dat onder leiding van Noud Meurs staat. Voorheen ben ik 25

Maria en ik tijdens onze zilveren bruiloft in 2007.

jaar lid geweest van het 'Reusels Gemengd Koor'. Met de Reuselse katholieke Bond voor Ouderen (KBO) gaan we nog regelmatig op reis, waar we ook van genieten. Samen hebben we 9 kinderen, 15 kleinkinderen en 17 achterkleinkinderen waar we heel trots op zijn. We kunnen nu nog steeds genieten van onze oude dag, vertelt Jan.

Slot

Jan Wouters vertelt op een kalme nuchtere manier zijn levensverhaal. Met zijn 90 jaar heeft hij nog een ogenschijnlijk blakende gezondheid ondanks het feit dat hij het in zijn leven niet altijd gemakkelijk heeft gehad zoals de drie tropenjaren met alle gevaren van dien als dienstplichtig militair in de rimboe van Zuid-Sumatra, een werkzaam leven van 34 jaar in dag- en nachtploegen en de langdurige ziekte van zijn vrouw Sjaan die Jan weduwnaar maakte. Jan is niet bij de pakken blijven neerzitten en heeft nog veel gelukkige jaren met zijn Maria, de weduwe van een andere Indië militair, Harrie Vrijsen. Ze hebben het nu goed samen en zijn trots op hun grote schare kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Ze kunnen daar aan de Reeneik hopelijk nog lang genieten van hun oude dag. Tenslotte stellen we met recht vast dat Jan Wouters, de tweede oudste zoon van het uit 11 kinderen bestaande gezin van Januske Wouters en Miet Huijbregts een echte Reuselnaar genoemd mag worden.